

Procitnutí do spiknutí

Jonáš Jenšovský

NAEFAR

Jonáš Jenšovský

Procitnutí do spiknutí

NAEFAR

Věnováno s díky:

Narisovi, který stál u zrození Naefaru.

*L. S. L. za afterchaty minulé i budoucí a za to, že je
výbornou partáčkou s otevřenou a břitkou myslí.*

Theovi a Dianě za svižný, ochotný a podnětný betaread.

Motto:

„To není zlý na druhý den v práci.“

Agent K, Muži v černém

Prolog

„I see... light...“

Dory, Hledá se Nemo

Když z obou postav, které se objímaly uprostřed sálu, vytryskly první paprsky světla, následovala tlaková vlna, která odhodila Drawka s Kernosem obloukem do vzduchu. Kernos je oba zachytil ještě v letu a nechal doplachtit mezi sloupy podpírající palác Zářícího.

Celá věž vibrovala a světlo narůstalo jako sloup. Prostor protínaly další a další prameny, jako když se něco zevnitř snaží provrtat ven, a občas se přidala další vlna bílého svitu, která se syčením drásala kámen a zaplavovala prostor drobnými úlomky.

„Co se to sakra děje?!“ zařval Drawk do dunění a otočil se ke Kernosovi, který upíral zrak do středu místnosti a třímal svou bílou hůl. Klepl s ní o zem a vytvořil kolem nich namodralou polokouli světla, o kterou se všechno, co létalo vzduchem, neškodně zaráželo a padalo na zem.

„Narušují samotné předivo reality, tohle jsem nečekal,“ oznámil stařec jednoduše. Ačkoli mluvil naprosto klidně, jeho hlas byl bez problémů slyšet i přes rámus kolem.

„A co s tím teda budem dělat? Berem roha nebo jim dáme pár facek?“

Kernos zavrtěl hlavou. „Ať je to co je to, nebudu do toho zasahovat.“ Na chvíli se zarazil. Drawk stále pendloval očima mezi světlem a zamýšlenou tváří svého přítele, protože čekal další výklad.

Pak se k němu stařec otočil. „Ale ty bys to mohl využít...“ Věta zanikla ve všudypřítomném hučícím větru, který se proháněl místností jako splašené klubko hodně velikých koček.

„Jak to myslíš?“ O stěnu se rozbil fragment sloupu a Drawk si reflexivně kryl hlavu, i když věděl, že se mu nic nestane.

„Protože tu za chvíli bude Garda Zářícího, a jestli tě tu najdou, budou mít mnoho otázek a vzhledem ke svému postavení se z toho

nedostaneš. Já jsem pryč mrknutím oka, ale ty ne.“

Drawk se znovu podíval na rostoucí sloup. Hučel, vysílal vlnu za vlnou a jako by se do sebe snažil nasát všechno kolem.

„Bouchne to?“

Kernos zavrtěl hlavou. „Podle mě se ten kokon nakonec zhroutí sám do sebe a ti dva zmizí někam do hlubin Naefaru. Ale protože to narušuje realitu, dá se to zatím použít jako dveře jinam.“

„Jako zmizet ze Zashionu?!“ Byla v tom zvědavost, vztek i rezignace.

Přikývnutí. „Přesně tak. Nevím, kam tě to dostane, ale rozhodně je to lepší možnost, než zůstat tady. Pamatuj si, že tady jsi člen Bratrstva noci a stojíš mimo zákon. Jasně, občas si vás někdo z Rady najal na likvidaci někoho nepohodlného, ale rozhodně se tě nikdo z nich nebude snažit z ničeho vysekat.“

Drawk přikývl a v duchu si převaloval argumenty pro a proti. Ta první strana povážlivě rostla.

„Nezabije mě to?“ zeptal se ještě a zase se reflexivně skrčil, když se o clonu rozprskla další vlna sutin. Kolem sloupu světla, který rostl do výše a pronikal dál a dál všemi směry, už rotovala jako prstence oblaka prachu a úlomků.

„Ne. Někam se přesuneš a já si tě pak najdu,“ odvětil Kernos a jeho bílé roucho se občas jen lehce pohnulo stejně jako Drawkův černý plášť. Byli jako v oku hurikánu, ve kterém se nic neděje, zatímco všude kolem nich je spoušť. „Pak vymyslíme, co dál. Možná se to na tobě nějak podepíše, třeba budeš umět něco navíc nebo o něco přijdeš, ale budeš žít. Což je momentálně docela dobrá vyhlídka, ne?“

Drawk přisvědčil.

„Uvidíme se?“ zeptal se bojovník Měsíčního draka svého přítele a mentora.

„Jak jsem řekl, najdu si tě. Dřív nebo později.“

Drawk k němu přiskočil a stiskl mu loket ruky. Jejich předloktí se překryla v univerzálním pozdravu spolubojovníků. „Tak už dělej,“ řekl netrpělivě a cukl hlavou ke sloupu, pod kterým se v dláždění objevily prasklinky. Drawk nra Tar - Enor, zashionský zabiják a

agent Syndikátu noci vyběhl vstříc světlu a i teď ho uklidňovala ktara u pasu a saklan na zádech.

Jeho černý plášť se otřel o sloupy, ze kterých světelné vlnobití odlamovalo další kusy kamene. Na druhé straně už zahlédl siluety postav a odlesky tasených čepelí. *Garda Zářícího. Musím tam být dřív než oni...* Ta myšlenka naplnila celé jeho vědomí a zúžila mu vnímání do jediného příkazu. *Krok za krokem.*

Vypadal jako přízrak, jako noční můra nesoucí smrt. Jak se blížil ke zdroji, světlo sílilo a vzduch se prudce ohříval. Na jazyku měl naprosté sucho a oči ho pálily od tepla a prachu.

Jeden schod jako odrazový můstek, jedním skokem nahoře. Kokon byl jen několik metrů před ním. Hučící sloup bílého světla, které pulsovalo vnitřním životem. Drawk oblečení se zahřálo natolik, že cítil každý kousek látky na svém těle.

Pak se vnořil do bílé stěny. Něco se napnulo, něco mu kladlo odpor, pak něco puklo a pustilo ho dál. Volný prostor bez vzdáleností a rozměrů plný světla. Nezastavoval se. Žár zesílil, až ho pálily vlastní šaty, látka doutnala, kůže rudla a zbraně se začaly propalovat koženými pochvami.

Světlo před ním se uprostřed všeho toho jasu rozevřelo do čiré temnoty jako obrovský květ, který všechno žere a všechno se v něm ztrácí. V tom, co bylo branou někam pryč, jako by existovalo všechno zároveň. Na hraně světla a tmy vlála vlákna černé a bílé a natahovala se proti sobě. Uprostřed tmy prskaly bílé jiskry a mezi nimi se ve žhnoucí černi převalovala oblaka energie všech možných barev. Veškeré vjemy, které může realita nabídnout, se slily do jediného momentu absolutní skutečnosti, ve které nic nechybí a vše se vzájemně vyvažuje.

A pak už byla jen tma... jen tma, která neměla ani hranice ani tvar, a žár, který ji zcela vyplnil.

1.

Modrý ve tmě spočívá, celkem si to užívá

„Even the dark has a silver lining“

Hammerfall, Titan

Vnější temnota je prakticky beztvářá. Abyste ji dokázali jakkoli pojmout, potřebujete ji vztáhnout k něčemu jinému. Pro tyto účely bohatě poslouží Naefar, zářivá modrá koule stovky světů, která se poklidně vznáší právě ve Vnější temnotě a možná i velmi pomalu rotuje.

Pokud se na ni díváte zvenku, vidíte světlo připomínající večerní mořskou hladinu, kterým občas problesknou plameny v různých odstínech stejné barvy. Jakmile se k ní vydáte, ucítíte za chvíli v okolním prostoru vibrace a lehkou kovovou příchut' elektřiny. Navíc s každým dalším metrem budete téměř nezatelně zrychlovat.

Naefar. Mnohosvět. Svět světů. Krutý i krásný, vášnivý i nezaujatý, dunící mnoha prameny viditelné energie, a ještě více prameny té, která vidět není. Na chvíli zapomene na to, že jeho skořápkou se dá jen těžko proniknout, a pustí nás dovnitř.

Vnější obal prolétneme za několik vteřin a okamžitě vyplujeme na povrch. Kolem problesknou jakési oranžové hory, a jen co protneme nebe, prostor uvnitř koule nás omráčí svou rozlehlostí a všudypřítomným napětím. Chvillemi není vidět přes svazky blesků, které zastupují všechny barvy spektra stojícího často za hranicemi lidské představivosti. Buší do světů, které jsme při našem tichém letu již nechali pod námi, a které jsou menší a menší, až se spojí do gigantické skládačky, kterou zahalí modro - zlatá mlha astrálních vrstev, jako když se nad pevninou uzavře vodní hladina. Pak se slíjí do mozaiky všehomíra, která se pomalu ztrácí v šeru, jak se vzdalujeme od krajů této nezměrné koule a míříme do jejího středu.

Bez ohledu na to, co zrovna zaujalo naši pozornost, letíme dál. Zvedneme zrak po směru jízdy a mezi všudypřítomnými a

neúnavnými plameny a mlhovinami sil nám neznámé podstaty spatříme černobílou kouli pulsující přímo uprostřed Naefaru.

Cítíme, že povaha našeho okolí se mění. Hmota rychle ztrácí svou sílu, pevnost i význam. Tady vládne jen slovo, znak, symbol, myšlenka.

Blížíme se k protipólu hmotného světa. K syrovému jádru Naefaru, zdroji jeho soudržnosti i tisíce let trvající proměnlivosti.

Daonar, srdce astrálních sfér, vnitřní svět a jeden z fragmentů těla Eora Prvotního, Stvořitele Naefaru, nám s praskáním a bzučením kyne na pozdrav. Tvůrce chtěl původně do svého díla vlít jen trochu své krve, ale nakonec se rozpadla většina jeho těla a v obrovské přívalové vlně energie způsobila, že koule, která byla dříve jedním světem, popraskala na stovku střepů.

Aniž bychom chtěli, zrychlujeme ještě víc. Tohle místo je třeba proletět velmi svižně. Tady není zcela bezpečno pro nikoho a dlouhý pobyt si tu mohou dopřát jen duše těch, kteří umí silou vůle vykrást beze stop banku na druhém konci kontinentu. A těch není zase tolik.

Při průletu srdcem Naefaru letíme rychlostí myšlenky... informace... Stejně se ale na chvíli setkáme s vlastními touhami, sny a nočními můrami, které nás sledují od narození, od úsvitu našeho vlastního času a samy asi nikdy dobrovolně nepřestanou.

S tichým zasyčením jsme víc venku než uvnitř a opět tušíme někde v dálce mozaiku světů. Je jedno, kam se nakonec dostaneme, hlavní je, že snad budeme nohama na pevné zemi, nebo ji aspoň spatříme někde opodál.

Tryskem vyrazíme vstříc světlu, vyhneme se několika bleskům, a ačkoli jsme byli ještě před chvílí hrozně daleko, plujeme teď pomalu nad jednotlivými dimenzemi zalitými oním stále proměnlivým ohněm sfér pohybujícím se někde mezi modrou, bílou a zlatou barvou s přídechem toho, co se zrovna připlete do cesty.

Začínáme klesat jako při přistání letadla. Cítíme čím dál silnější pnutí, jak se energie dotýká našich myšlenek a snaží se jich urvat trochu pro sebe. Co naplat, skočme do toho rovnýma nohama...

Málem ztratíme vědomí, když nás praští ledový víchr.

Trochu se rozkoukáme a všimneme si obrysů skal, které se pod námi pozvolna zjevují jako siluety stromů pomalu vystupující z mlhy. Zasněžené špičky hor, zamrzlá jezera a všudypřítomné vločky hnané povětřím. Kamenní velikáni bez varování zmizí a před námi se rozprostou široké pláně bez konce. Letíme prostředkem Tassarthu, nejsevernějšího kontinentu Namidu, světa podobného v mnoha ohledech tomu našemu.

Zachytíme ve větru lehké oteplení a pevnina pod námi ustoupí moři. Vítr hvízdá a zpívá si písňe a balady dávnověku o tom, co všechno se tu za ty tisíce let stalo. Války, potopy, magie, zrady a spojenectví - což je vlastně to samé – jako kdykoli jindy a kdekoli jinde. Smrtelníci jsou stále stejní a stejně nepoučitelní.

Na obzoru spatříme zemi a přeletíme nad stavbou připomínající zároveň pevnost i chrám. Stojí kousek od kraje útesu a pod ní se třpytí v mořských vlnách nebe se zlatými čarami a tvary, které se tu starají o celkem pravidelné střídání dne a noci.

Jen co trochu zpomalíme svůj sestup, mihne se před námi pták. Křídla zapleskají a opeřený tvor stočí svůj let ke staletým budovám kláštera Mořského slunce, jako by ho na soustavě budov něco zaujalo. Přeletí přes ovocné stromy v sadu a zakrouží nad skupinkou mnichů, kteří pozorují něco v trávě.

V jinak neporušeném a svěžím zeleném trávníku je kruh zcela černé a spálené země a v něm leží tělo. Tělo mladého muže v doutnajícím černém oděvu s pláštěm, dýkou u pasu a mečem na zádech, obojím připečeným do kožených pochev. Z těla i oděvu se kouří, jako kdyby obojí právě prošlo peklem.

Jeden z mnichů se nad ním skloní a několika prsty zkontroluje tep. Jakmile zatlačí na kůži, ucítí drobné údery. *Tup... tup... tup*. Mělké, ale pravidelné, stejně jako dech, který je sotva slyšitelný, jen když se člověk skloní přímo k ústům.

„Zavolejte Daregana a pomozte mi s ním do vnitřní svatyně.“ zvolá mnich na své bratry. Obestoupí tělo a spustí k němu ruce, jako kdyby si je hráli nad ohněm. Z konečků prstů jim vyrazí vlákna zeleného světla. Ta projedou jako popínavé stonky pod bezvědomým tělem a vytvoří síť, která ho zvedne do vzduchu. Zůstane jich jen

několik a vydají se s novým pacientem do zdi kláštera, zatímco zbytek se vydá najít opata.

Padal horkou tmou. Báł se. Báł se a nevěděł čeho. Necítil strach z něčeho konkrétního, ale ten chronický skrytý strach, který přijde, když se zhroutí všechno, co považujete za pevné, a zůstanete jen vy proti realitě.

Nemohl dýchat ani se nemohl soustředit. Kolem se míhaly nejasné záblesky a to, co bylo kolem něj, z něj vysávalo vědomí a vzpomínky. Jen co se mu před vnitřním zrakem nějaká objevila, byla vytržena z jeho duše, aniž ji dokázal jasně zachytit.

Poušť, ve které umírá dívka... mořská hladina a město zaplavené bílým světlem, které taví kámen a láme zdi... žár... vítr, který chrlí do očí oblaka žhavého písku... stísněnost... chodby a sklepení táhnoucí se míle daleko všemi směry. Útěk ulicemi města, které nemohli postavit lidé bez nadpřirozených sil. Záblesk strace, ze kterého sálal klid a pocit bezpečí... dva muži, jeden ve zbroji, druhý v rouchu, oba blízcí jako bratři... první starší, druhý mladý...

Světlo... nejprudší a nejostřejší světlo, jaké si umí mysl představit a ještě víc. Světlo, které se dá nahmatat a stisknout v prstech. Okna, která vyrazila tlaková vlna. Objetí tmy a čistoty, objetí člověka a entity, která nepatřila do světa smrtelníků.

Světlo plnící ulice města a tvořící obrazec viditelný jen z výšky. A pak pád do žhnoucí tmy bez plamenů. Ten žár naplnil každou molekulu jeho těla a pak už necítil vůbec nic... jen prudký náraz a droboučký záblesk stříbrné barvy někde na okraji vědomí.

2.

Po beztvaré temnotě vstříc jen nové slepotě

*In a house up the hill
Lays a boy, he's sleeping still
And the time's creeping by
Till the world prepares to die
Then again out of dust
Will arise what ended last
And the boy will awake
Give his dream a little break*

Halloween, Light The Universe

Otevřel oči a zalapal po dechu. Vědomí zaplavilo jeho tělo tak prudce, jako když při skoku z výšky protne vodní hladinu. Dýchal rychle, přerývaně a viděl jen tmu. Ale byl naživu a ten pocit byl stejně všepronikající a intenzivní jako žár, který cítil před chvílí. Zkusil se pohnout, ale jeho vlastní tělo se bránilo. Cítil se jako v rosolu. Nebyla to bolest, jen tupý pocit nemohoucnosti.

Když zvedl oči, jeho zorné pole zakryla silueta hlavy, kolem které prosvítaly nezřetelné obrysy místnosti, jak jeho zrak kmítal sem a tam. Dotklo se ho něco vlhkého, měkkého a chladného. Někdo mu mokrou studenou látkou otíral čelo. Směsí úlevy, nejistoty a nemohoucnosti mu vyhrkly slzy, ale brzy vyschly a ani na pláč neměl sílu.

Pak uslyšel konejšivý hlas.

„Klid. Klid příteli. Teď se nemáš čeho bát.“

Obloha nad klášteřem Mořského slunce pomalu ztrácela svou šed' a poslušna zákonů univerza se barvila do modra. Jako tenké nitky na oděvu šlechtičen jí začaly probleskovat linky denního světla pronikajícího její klenbou z vnitřních sfér Naefaru. Pravidelnost

těchto světelných linií trvala už tisíce let a občas vytvořily i něco slunci podobného. Ale jen na nějaký čas. Lidé tomu občas slunce říkali, ale název kláštera pocházel z vzácného úkazu tvořeného odrazy světla na mořské hladině.

Nad klášterem začali štěbetat ptáci a křičet rackové. Vzhledem k jeho poloze téměř na mořském útesu na tom nebylo nic zvláštního. V jeho zahradách a budovách už panoval poměrně čilý ruch, protože mniši za prvé vstávali ještě před úsvitem a za druhé se tady něco dělo vždycky.

Světlo padalo vysokými okny i do bílé místnosti, kde stálo dvanáct prostých lůžek. Ta nabízela nutný komfort pro nemocné, ale zároveň se dala snadno vyměnit a upravit. Pramínky zlatého svitu hladily uzoučké spáry mezi kameny a naplňovaly místnost pocitem klidu.

Jeden z nich ozářil tvář tmavovlasého mladíka ležícího téměř uprostřed řady. Pomalu otevřel oči a zamžoural do sílicích paprsků. Zkusil zvednout hlavu, aby se rozhlédl kolem, ale jeho tělo mu tupou bolestí dalo rychle na srozuměnou, aby nic takového ještě nezkoušel.

Pootočil tedy alespoň trochu hlavu a tvář mu opět padla do hladké, ale pevné látky polštáře. Jeho oči těkaly po celé místnosti a zrak klouzal bleskově po okolí, aby zachytil co nejvíce co nejrychleji. Rozhlížel se takto svižně zcela instinktivně, aniž by se na to musel soustředit.

Holé zdi, na kterých už byl znát ubíhající čas, ale přitom nevypadaly zchátrale. Dřevěné postele s matracemi. Byly prázdné. Vysoká okna s čirými skly s ornamenty, kterými pronikalo světlo a tvořilo na kamenné podlaze zvláštní obrazce.

Pak si všiml něčeho, co bylo pro jeho oči příliš nahoře, než aby to vleže viděl jasně. Zaklonil trochu hlavu a spatřil židli ověšenou věcmi. Jen černá silueta, skvrna s tvary proti světlu, které teď vypadalo jako zářící příboj na mořském břehu. Ten svit byl tak povědomý a přece tak vzdálený, jako by ho viděl tisíckrát a přece dneska poprvé. Na židli něco bylo. Snad složený plášť nebo co, nebyl schopen to rozeznat. Jakmile zkusil zvednout hlavu, jeho tělo zaprotestovalo proti vybočení z tvaru a on s těžkým vydechnutím

vrátil hlavu zpátky.

Byl tu sám. Kromě té jeho nebyla žádná postel obsazená a všude bylo ticho, tak intenzivní a všeobjímající, až z něj hučelo v uších. Zavřel oči a nechal obraz místnosti zalité sluncem rozpustit ve tmě za svými víčky. Pak si ale uvědomil, že si sám nemůže vzpomenout vůbec na nic. Na nic si nepamatoval, nevybavil si ani svoje jméno, ani kdo je nebo jak se sem dostal. Chtěl přemýšlet, ale neměl o čem, protože jeho hlava byla naprosto prázdná.

K jeho uším dolehly kroky. Šustivé a přesně odměřené kroky jen s lehkým duněním někoho, kdo uměl chodit tiše na chodbách paláců i v lese. Pak je jako nenápadný akord obohatilo cinknutí kovu o kov.

Zaslechl za sebou klapnutí a vrznutí dveří. Dalších pár kroků a postava zaclonila světlo z oken. Když si mladík přivykl, spatřil starého muže, který vyzařoval životní sílu i pevnost a přestože jeho bílé vousy dosahovaly již úctyhodné délky, kdybyste mu dali do ruky meč, mohl být velice nebezpečným soupeřem. Měl na sobě jednoduchou mnišskou kutnu, která toho již od pohledu hodně vydržela. Svazoval ji nepřilíš silný, ale pevný řetěz, na kterém bylo zavěšeno několik kožených váčků a svazek klíčů. Visela tam také pochva s krátkým nožem a na téměř neviditelné nitce se houpalo několik ptačích pírek. Kromě toho byly na kutně vyšity tři znaky. Něco stříbrného, něco zlatého a něco zeleného, ale jejich význam mladému muži unikal.

Příchozí jej chvilku pozoroval a pak sepal ruce volně před tělem.

„Jak je, příteli?“ zeptal se po chvíli zkoumání pacientova výrazu.

„Kdo... kdo jste?“

Nerozuměli si úplně, ale vzájemně pochopili, co má ten druhý na mysli. Jakoby jejich jazyky vyrostly z podobného základu, ale každý se v jednu chvíli vydal jiným směrem, nebo byly oba z jiné éry stejného světa. Mladík ucítil jakési podivné pnutí někde uvnitř hlavy.

„Tohle by mě na tobě taky zajímalo, ale na to bude dost času. Jsem Daregan, opat kláštera Mořského slunce, ve kterém se nacházíš. A jak tě tak poslouchám, rozhodně nebudeš zdejší. Ale tím se nenech rozptýlit, pokud si rozumíme aspoň rámcově, je to v pořádku. Jestli tě teď trochu rozbolela hlava, tak se do tebe začíná otiskovat tenhle

svět a tvůj projev se s dalším pobytem bude zlepšovat.“

Mladík na chvíli zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl.

„Co mi o sobě můžeš říct, příteli?“ zeptal se Daregan a sedl si na kraj lůžka.

„Nic,“ odvětil mladík, když se chvíli díval do prázdna. „Nevím, jak se jmenuju, kdo jsem, jak jsem se sem dostal, co dělám, co mám dělat, nevím ani, co se se mnou stalo a proč ležím tady v posteli.“

„Našli jsme tě včera za úsvitu na zahradě chrámu, když bratři zalávali bylinkové záhony. Kouřilo se z tebe.“

Mladík vytřeštil oči a ucítil na kůži lehké štípnutí.

„Ano, kouřilo. Ani ne tak z tebe samotného jako z toho pláště, který jsi měl na sobě.“ Natáhl se a vzal do ruky to, co viselo na židli u postele.

„Pokračujte... prosím.“

„Bratři mě zavolali, abych se na tebe podíval, jen co tě sem přinesli. Jsi silně popálený, ale tvoje tělo se rychle hojí, dokonce i vlasy ti s trochou pomoci dorostly. Protože znám účinek našich léčebných procedur, musí to být ještě něco v tobě. Plášť i ta tunika podobná brnění, co je pod tím, to sice dost schytaly, ale základ vydržel, takže s trochou snahy se z toho bude dát ještě něco zachránit. Vypadá to, jako kdybys proběhl ohněm a minul něco ostrého. Něco je totiž sežehnuto a něco je proříznuto jako od čepele. Měl jsi na sobě ještě připečených pár cárů jakési černé tuniky z mě neznámé tkaniny. Tu už asi nezachráníme a navíc chytla nějaký divný zápach. S kalhotami je to podobný případ. Ale klid, oblečení ti najdem.“ Opat se přátelsky usmál.

„Takže jsem odněkud přiběhl a hořel?“ zeptal se mladík.

Daregan pomalu zavrtěl hlavou. „To rozhodně ne. Bezprostřední okolí místa, kde jsme tě našli, bylo naprosto nedotčené. A protože i takové věci se mohou dít, musel jsi tam spadnout ze vzduchu. Nepamatuješ si na pád odněkud?“

Mladík musel opět zavrtět hlavou, protože mysl mu skutečně nesloužila.

„Lituji, ale skutečně nevím.“

„Což nás přivádí k další části, která mě osobně celkem zaráží.“

Opat se sehnul, čímž na chvíli opět pustil do mladíkova obličejě sílící paprsky.

Když se narovnal, držel v ruce dvě zbraně, protože ostří je věc, kterou člověk pozná vždycky.

„Poznáváš aspoň tohle?“ zeptal se Daregan a položil před mladíka dvě čepele. Jeden meč a jednu dýku.

Když se prsty mladého muže sevřely kolem jílců, získaly trochu na pevnosti a jistotě. Vzal do prstů dýku a podíval se na ni zblízka.

„Ktara,“ prohlásil tiše.

„Prosím?“ zeptal se Daregan.

„Tahle dýka se jmenuje ktara, vím to. Už jsem ji používal.“ Podíval se na meč, jehož čepel připomínala lehkým zakřivením a občasným vykousnutím plamen. „A tohle je saklan. Vypadá jako plamen, protože ty záhyby jsou určeny na zachycení jiných čepelí.“

Jeho hlava padla opět na polštář a oči hleděly někam do dálky. „Ale proč tohle vím?“ zeptal se okolního vzduchu.

„To nevím, ale ze dvou důvodů mě to na klidu moc nepřidává, abych se přiznal,“ odvětil opat beze stopy hněvu.

„Pročpak?“

„Protože za prvé jsem takové zbraně ještě v životě neviděl, a to mi táhne skoro na sto šedesát a se zbraněmi jsem už měl co do činění. A za druhé mi připadá, že je rozhodně umíš používat nebo jsi uměl a já tím pádem nevím, co od tebe vlastně očekávat.“

„Takže si myslíte, že vím naprosto přesně, co se stalo a ztrátu paměti předstírám?“

„Je to jedna z možností, kterou musím vzít v potaz a chovat se podle toho. Kromě toho jsou ty zbraně zvláštní ještě z jednoho důvodu.“

„Jakého?“

„Prohlédni si je pečlivě.“

Mladík tak učinil. Ačkoli byly kovány pro boj, i tady si mistr kovář našel trochu času na lehké ozdůbky a reliéfy. Všechna ta jemná práce, ostré skoro jak břitva, jako by je zatím nikdo nepoužil...*vypadají jako nové*, blesklo mu hlavou.

„Jsou nepoškozené.“

Daregan přikývl. „Přesně tak. Nevyznám se moc v metalurgii, ale podle mě, když jsme z tebe tvoji tuniku museli částečně seškrábat, tak mi neříkej, že to na zbraních nebude znát? A přitom vypadají, jako bych je právě koupil.“

Pak beze slova sáhl do kapsy pro několik mincí a kriticky se na ně podíval.

„Ale tyhle by stály víc,“ zamumlal si pro sebe a vrátil peníze do útrob své kutny.

„No, teď tě nechám odpočívat, ale ještě se k tobě rozhodně vrátím. Pokud budeš něco potřebovat, stačí zavolat, vždycky tu kolem někdo je.“

Mladík vděčně přikývl a opět osaměl. Chvíli se díval do slunečních paprsků. Nějakým neznámým způsobem jej uklidňovaly. Snažil se vzpomenout si na něco z minulosti, ale cítil, že jakmile se soustředí, myšlenky a vzpomínky uprchnou někam do zákoutí jeho duše. *Kdo je? Odkud je? Kdo jsou ti lidé, jejichž nejasná podoba mu občas vyvstane před očima? Má někde domov? Má někde někoho blízkého? Co jeho rodiče?* Trápilo ho moře otázek a nikde nebyl ani náznak odpovědi. Někde v koutku duše za to byl i vděčný. Možná ani nechtěl vědět, kdo je. Možná by si měl vymyslet nějakou historku a najít si někde nějaké místo k živoření. Ale cítil, že Daregana by uspokojila jen pravda.

Zavřel oči a nechal své vědomí plout do neznáma. Chtěl si odpočinout, ale současně se bál, že jakmile usne, jeho mysl zase zaplaví sny beze smyslu, obrazy které na něj volaly, ale nic mu neříkaly, ačkoli cítil, že by měly. Po dlouhém přemítání došel k závěru, že mu právě jeho sny říkají, co se mu stalo, a snad i proč, a že jednou stejně usnout musí.

Daregan to setkání nemohl dostat z hlavy. Kromě podivnosti samotné události si totiž cestou z vnitřní svatyně uvědomil ještě jednu věc. Ten obličej. Jakmile ztratil toho mladíka z očí, nedokázal si přesně vybavit, jak vypadá. Jeho rysy byly nějak podivně univerzální. Poznali jste ho, i když jste ho viděli někde v davu, ale byl problém ho popsat nebo nakreslit, pokud jste ho zrovna neměli

před sebou.

Den se přelil z rána k poledni plynule, jako když tenký, ale vytrvalý pramen vody naplní zdánlivě bezedný skleněný džbán, a Daregan pokračoval ve svých povinnostech. Navštívil vnější lazaret a zkontroloval nové přírůstky. Naštěstí žádné. Tohle bylo vůbec klidné období a těch pár raněných tady byli lovci, co si nedali pozor na vlastní zbraně, potkali nevhodné zvíře, případně snědli špatný druh bobulí. Maeinský hvozd nacházející se východně od kláštera byl proslulý velmi snadno zaměnitelnými plody.

Ohořelý mladík byl sám ve vnitřní svatyni, a tam byl jenom proto, že to bylo nejbližší místu, kde ho bratři Mořského slunce našli.

Daregan si udělal poznámky k doplnění několika mastiček a lektvarů. U několika zraněných zalitoval, že se v klášteře nenachází ani kousek nepoužité slídy. Ten nerost totiž dokonale rozptyloval některé typy léčivých paprsků a kouzel a dovoloval tak léčit vnitřní zranění při minimálním řezání do těla pacienta. Nevýhodou bylo, že se tím opotřebovával a časem ztmavl a rozpadl se.

Opět utíkal zdánlivě nekonečnými chodbami paláce, který musel znát, ale nedokázal si vzpomenout, jaký pro něho měl význam. Zdálo se mu pořád dokola to samé a vždy to končilo zásahem bílého, téměř hmatatelného světla.

Probudil se kupodivu pomalu, bez jakéhokoli trhnutí.

Světlo změnilo odstín i směr, ale mladík si všiml, že na obloze není slunce. Chvilí si myslel, že je jen zataženo, ale když se na nebe díval delší dobu, uvědomil si, že denní světlo vychází ze zářících linek a bodů po celé obloze. *Jako kdyby bylo nebe popraskané a svítilo něco nad ním.*

O cosi zavadil a málem shodil na zem džbán a sklenici s vodou, které stály na židli u postele. Na dřevěném prkénku bylo ovoce, sýr, studené maso a chléb. I když ho ještě tělo hodně bolelo, ignoroval jeho projevy a s námahou se najedl.

Pak opět usnul. Tentokrát spánek uvítal a nezdálo se mu toho tolik.

Když se den přehoupl k pozdnímu odpoledni, rozhodl se Daregan, že zkusí něco, co by mu mohlo pomoci při hledání odpovědí. Toho neznámého mladíka totiž nedokázal dostat z hlavy a ať si novou situaci převaloval v hlavě jakkoli, nedokázal najít ani směr, kterým by měl uvažovat. Ačkoli ovládal mnoho technik na soustředění, vždycky se mu vybavilo to doutnající tělo. A kdykoli se něco stane někde v přírodě, má to vždy jednoho svědka, totiž přírodu samu. A tu si teď chtěl opat Mořského slunce zavolat na pomoc a na pár věcí se jí zeptat.

Prošel zahradami kláštera a vypravil se k jilmovému hájku na útesu nad mořem. Nebe nad ním se zrovna příjemně zatáhlo a všechna světelná vlákna byla stranou. Když ho obklopily stíny stromů, začal plně vnímat klid tohoto místa. Háj vytvořily první generace opatů kláštera a vždy byl znám jen jako jilmový háj.

Našel mechem zarostlé místo, přitáhl si kutnu k tělu, sedl si a opřel se o kmen. Pak se přes listy a větve zadíval do těch několika paprsků, které protnulý zachmuřenou oblohu.

Okolní barvy nabraly na intenzitě, stejně jako vůně a zdánlivě neslyšitelné zvuky, jak do sebe Daregan nechal vstoupit syrovou přírodní energii. Nevytrhla ho z těla, přiblížila mu duši života samého. Otevřel oči a rozhlédl se. Slyšel cvrlikání, šustění a tiché hlásky.

Větévky štěbetaly a listy se vzájemně fackovaly, každá část přírody kolem dostala nějaký výraz a možnost komunikace. Stébla vydávala skřípavý smích nepostřehnutelný při běžném vnímání skutečnosti, ale Daregan právě tento rozměr pozměnil. Mech kolem něj se vlnil jako voda, do které někdo nepravdělně hází malé kamínky. Vše kolem něj teď skutečně žilo. Žilo to ostatně vždy, ale jen málokdo byl schopen vnímat tuto úroveň.

„Kdo je ten člověk, který je teď ve vnitřní svatyni?“ zeptal se Daregan.

Vše kolem ztichlo a v kontrastu k předchozímu ruchu vypadala scéna jako odlitá z vosku.

Opat oslnil záblesk světla, a když pohnul hlavou, seděla před ním

žena jantarových očí, světle hnědých vlasů a šatů barvy letních listů v plné síle.

Zamrkal a kývl jí na pozdrav. „Zhubla jsi.“

„Jeho jméno je ukryto v jeho vzpomínkách, stejně jako jeho totožnost. Než zítra procitne, vzpomene si na své rodné jméno, ale ještě ne na to, které používá nyní.“ Slabě se usmála.

„Je nebezpečný?“

„Čeká ho mnoho cest a mnoho voleb. Může být jedním z těch, kteří ovlivní budoucnost Naefaru, pokud učiní správná rozhodnutí a potká správné lidi ve správný čas. Bude zvědavý, bude velmi schopný a najde si cesty, jak zjistit, to, co zjistit chce. Mnoho sil mu bude bránit, ale méně, zato mocnějších sil, bude stát na jeho straně a on na jejich.“

„Takže bohové ho chtějí pro nějaké svoje intriky? Má vědět všechno a přitom nic?“ zeptal se Daregan s rostoucím podrážděním.

Žena starší než Mlčenlivé hory a mladší než klíčící obilí zavrtěla důrazně hlavou.

„Ne. Musí se co nejdříve dozvědět pravdu o sobě i o světě. Bohužel má ale tendenci vrhat se do mnoha věcí po hlavě, a ještě není schopen obstát zdaleka ve všem, co ho čeká. Musí projít cestou, aby se mohl postavit výzvám. Jeho osud není napsán, skládá se ze stovek vláken a já neznám budoucnost.“

Daregan zavrtěl zoufale hlavou. „Nerozumím tomu. Mohu mu nějak pomoci?“

„Chyby minulosti se nesmí opakovat,“ odvětila žena. „Poskytni mu veškeré informace, které ho budou zajímat, a v takové míře, jaké jen budeš při svých zkušenostech a znalostech schopen. V řádu dní se snad dozvíš více a možná potkáš někoho, kdo tě více uvede do obrazu. Ale musíme nechat vývoj událostí co nejvíce bez vnějších zásahů a vlivů. On se učí velmi rychle. Ještě jednou, chyby historie se nesmí opakovat.“ Žena se pomalu zvedla a protáhla.

„Ještě něco bych měl vědět?“ zeptal se Daregan po chvilce.

„Jmenuje se Arf, Arf nra Moskort a nepochází z tohoto světa. Sám si zvolil jiné jméno a získá ještě další na dalších světech. S tímhle se ale narodil.“ Pak se beze slova otočila a pomalým krokem zamířila k

hranici háje.

Daregan si povzdechl a vydal se opačným směrem, přičemž jej pomalu opouštěl stav niterného spojení s přírodními silami a uvědomil si, že je skoro večer. Čas si během tohoto procesu vždycky plynul, jak chtěl on, ne jak si přáli lidé, kteří do ní vstoupili. Tohle setkání bylo vůbec podivné, ačkoli přírodní transcendence nikdy nevypadala dvakrát stejně.

V jeho hlavě se zjevovaly otázky a provázely je pochybnosti o povaze i přičetnosti sil, které ovládají Naefar. Rychle ale přerostly onu únosnou míru, za kterou si jednoduše řekl, že to nemá cenu řešit a že se nechá překvapit událostmi budoucími.

Žena dorazila k hranici stromů a ohlédla se. Pak se z ní stal bělovousý stařec třímající v rukách jednoduchou bílou hůl a u pasu se mu houpal svitek.

„Odpovědi přicházejí, příteli, ale ještě chvíli sni. Když to nepůjde jinak, setkáme se dřív.“ Pak se rozplynul.

Padal beztvarou temnotou...utíkal chodbami podzemního paláce a před ním postava v bílém rouchu...svit slunce...sedí v poušti a v rukách pokrytých zaschlou krví drží hlavu mrtvé dívky...vlasy spleené krví a plné písku, oči upřené tam, kam má i čas zapovězen vstup.

Hroutící se palác...tající kámen a světlo, které ohýbá skutečnost... exploze, sloupy, které pod sebou pohřbívají strážce v ceremoniálním brnění Gardy Zářícího.

Objetí nicoty a existence, světa a tmy, dobra a zla, ztělesněných principů, které by bez své rozporuplnosti ani nebylo možné pojmenovat. Objetí smrtelníka s abstraktním principem reality. Byl toho svědkem, byl u něčeho, co ovlivnilo řád světů, ale teď nebyl schopen pochopit, co to vlastně zažil.

Průvěsek na stříbrném řetízku kolem krku...utíká, zakopává o sloup a uhýbá úderu. Někdo křičí a dívá se na svou zlomenou ruku, která předtím narazila na ostrý mramor.

Krátký tah na krku... medailon se trhá, padá dírou v podlaze na schody o patro níž, s cinkotem se odráží od kamenů a mizí ve stínech

vrhaných plameny pochodní, které se mísí s odlesky na čepelích desítek saklanů v rukách stráží.

V tom cinkání se ozývá hlas... ledový hlas...Arf...Arf...jméno...

Jeho jméno...

Trhá sebou na posteli, ale nevzbudí se.

„Arf!...Áááárrrrfff!“ zakřičel ještě několikrát, jeho tělo se propnul v křeči a na čele mu vystoupil ledový pot.

Opat mu kouskem mokré látky otřel obličej.

„Ano, je to tvé rodné jméno, příteli. Nevím, proč jsem se ho dozvěděl, a proč tímhle způsobem, ale asi bude hrát nějakou roli a aspoň víme něco oba.“

Podíval se ven do nitek světla, které si na nebi v barvách indiga a nachu pomalu kreslilo a zase mazalo a měnilo klášterní okna v něco na způsob koberce v audienční síni královského hradu.

„Ale co to znamená, to zatím jen bohové tuší...“

Daregan ještě chvíli zkoumal Arfův obličej kroutící se grimasami nočních můr, které ho pronásledovaly. Pak vstal tiše jako rozptylující se kouř a odešel vstříc svým komnatám.

Arfova mysl procházela své vlastní záhyby a snažila se najít aspoň nějaký střípek uplynulých let, kterého by se mohla chytnout, ale zatím se jí příliš nedařilo.

3.

Mluvil hlasem prosebným, nezdál se být pocestným

*I called your name outloud in the courtyard
The crystal I held was like and old friend.*

Blackmores Night, Magical World

Svit převalující se v nitru mnohosvěta, který mohl nabírat nejrůznějších podob od kulatých těles po nitky na nebi, zalil svou aurou tisíce skal, ještě více stromů a připomněl nočním predátorům, že je čas vyklidit pole. Denním tvorům naopak taktně sdělil, že je to teď nějakou dobu na nich ať si s tím poradí, jak uznají za vhodné.

Zastihl také klášter Mořského slunce, čemuž koneckonců nešlo zabránit.

Daregan nespal. Všeobecně vstával ještě před prvními záblesky, ale teď ono podivné setkání přispělo k tomu, že nezamhouřil oka vůbec. Procházel svou soukromou knihovnou, a ani nevěděl, co vlastně hledá. Spíš se potřeboval zaměstnat. Pak zašel do kuchyně na skromnou snídani, a protože věděl, že se tomu stejně nevyhne, zamířily jeho kroky na marodku.

Arf byl plně při vědomí a zamyšlené zíral do světlajících oken, zatímco mu jeden z mnichů mazal popáleniny.

„Jsi ranní ptáče, příteli.“

„Říkejte mi Arfe.“

Opat se usmál.

„Takže sny ti něco řekly?“

„Vypadá to tak. Ale tohle je zatím to jediné.“

„Někde to začít vždycky musí. Je vidět, že to touto cestou jde, tak tomu nechme volný průběh. Jak se cítíš fyzicky?“

Arf zkusil zahýbat částmi těla a ucítil silný tupý protitah, ale už ne včerejší bolest.

„Lepší než včera, ale přemety ještě nějaký čas počkají.“

„Rozhodně nespěchej a nezkoušej vylomeniny. Jestli to

uspěcháme, tak můžeme za chvíli začít nanovo. Zdálo se ti ještě něco dalšího?“

„Zdálo se mi o poušti a nebyla to noční můra. Cítil jsem tam klid.“

„To je dobře,“ řekl Daregan s pohledem zamyšleně upřeným na podlahu ošetrovny. „Ale najdi sílu dívat se i tam, kde to nebude příjemné. Odpovědi a vzpomínky příjemné být nemusí, ale momentálně jsou pro tebe mimořádně cenné.“

Chvíli na sebe jen tak hleděli.

„Chceš vědět ještě něco?“

„Daregane, řekněte mi něco o tomhle světě. Jak vypadá, jak je velký...“ nechal větu vyznít do ztracena.

Daregan spokojeně přikývl. „Jen vteřinku vydrž, najdu nějakou podrobnější mapu.“ řekl a opustil je oba s lehkým závanem vlající kutny.

Arf seděl chvíli na posteli a vychutnával si každý další pohyb svého těla, při kterém mu v končetinách necukalo. Než se několikrát nadechl, byl Daregan zpátky a pod paži nesl několik různě velkých svítků.

„S mapami tu není nikdy problém, ale musel jsem najít něco, co je trochu podrobnější a přitom se to tady dá v klidu rozbalit.“

Sedl si na kraj lůžka a rozvinul jeden ze svítků, který měl na rozích přivázána vlastní závaží, takže se nekroutil.

Před jejich očima se vynořila spleť čar a drobných ikonek. Daregan odněkud vylovil tenkou dřevěnou hůlku a ukázal na konkrétní místo v severovýchodní části mapy.

„Tady leží Althorik, kontinent, na jehož severu leží klášter Mořského slunce, kde se teď nacházíme.“

„A ten les vedle nás?“

„To je Maeinský hvozd. Největší les na území Machaje a v jeho hlubinách je pevnost Maein, kde jsou už staletí cvičeni nejlepší královští stopaři.“

„Královská stráž?“

Daregan zavrtěl hlavou. „Ne ne, stopaři nejsou určeni pro přímý boj, i když ani to jim není cizí. Cestují po kraji, sbírají informace,

jsou to vynikající poslové, když je potřeba nepoužívat magii, a vždycky se o sebe dovedou v divočině postarat. Což ale neznamená, že by v boji neobstáli, ale skoro vždycky je lepší mu předejít.“

Arf se podíval níž a jeho prst spočinul na jednom z mnoha bodů mapy.

„Tohle je Soran, hlavní město Machaje,“ poznamenal Daregan. „V klášterní knihovně je spousta svazků, které se zabývají historií Namidu. Až budeš trochu pohyblivější, jsou ti samozřejmě k dispozici.“

Arf přikývl a poděkoval, ovšem další konverzace byla přerušena odkašláním mnicha ve dveřích ošetřovny.

Daregan zvedl hlavu. „Copak se děje?“

„Daregane, u brány je nějaký poutník a chce s tebou mluvit.“

„To můžeš vyřídit sám, ne, Murode?“

Ten zavrtěl hlavou. „Požádal konkrétně o rozhovor s Dareganem.“

Nato opat hbitě vyskočil a Arf se jen díval za odcházející postavou, mapu stále položenou na posteli.

„Co ho najednou tak přesvědčilo?“

„Zvědavost,“ odvětil Murod stále stojící ve dveřích. „Ono jen pár lidí ví, že je tady konkrétně Daregan opatem a tohohle poutníka jsem tu nikdy neviděl.“ Pak se bez dalšího vysvětlování vydal opačným směrem.

Daregan procházel chodbami Mořského slunce a cestou k hlavní bráně přemýšlel, co mu může kdo sakra chtít. Skoro nikdo nevěděl, že je tu opatem a že se sem tak trochu ukryl před shonem vnějšího světa. A musel to být někdo cizí, protože jinak by mu Murod řekl jméno.

U vstupní brány čekal starý muž v tmavě červeném rouchu a držel v ruce dřevěnou hůl prostou jakýchkoli ozdob.

„Kdo jste a čím vám mohu být nápomocen?“ zeptal se Daregan.

Stařík zvedl hlavu, lehce zabubnoval prsty na svou hůl a spustil: „Mám tu několik poměrně cenných bylinek a ještě dost dalšího alchymistického materiálu a výměnou za něj bych tu rád strávil pár dní, odpočinul si u vás a nahlédl do některých kronik a map, pokud

vám to nebude vadit.“

Jeho tvář byla výrazem jistoty přijetí. Nebyla v nich žádná namyšlenost, bylo v nich vědomí toho, že jeho cesta do Mořského slunce je stejně samozřejmá a nevyhnutelná jako dopad deště na zem nebo střídání ročních období.

„Kvalitní směna a společnost je v Mořském slunci vždy vítána,“ prohlásil Daregan a pokynul starci, aby jej následoval.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se, když společně procházeli chodbou k ubikacím.

„Sonrek,“ odvětil stařec a se zájmem si prohlížel vnitřek chrámu, přičemž se několikrát otočil kolem dokola, aniž by ztratil plynulost chůze. Když viděl Daregan jistotu jeho pohybu, napadlo ho, proč vlastně používá hůl. Jako opora nebyla podle všeho potřeba, ale jako zbraň nevypadala. Nechal tu myšlenku zatím být.

„Tak tady je vaše cela. Bratři vstávají s úsvitem, snídaně je v refektáři stejně jako ostatní jídla. Jako host se nemusíte řídit naším řádem, navíc v kuchyni je vždycky někdo přítomen, takže i kdybyste dostal hlad třeba o půlnoci, dá se tam vždycky něco najít. Musím se omluvit, ale momentálně mě volají jiné povinnosti, takže vám neukáži celý klášter, ale určitě tu najdete všechno, co potřebujete. Bratři budou informováni o vašem pobytu a určitě vám v případě potřeby poradí a pomohou.“

Daregan poskytl Sonrekovi několik vteřin na to, aby se mohl na cokoli zeptat, ale stařec jen vešel do své komnaty a začal se zařizovat. Opat ho proto opustil a vydal se po svých záležitostech.

Na křižovatce chodeb ho zastavil Murod.

„Děje se něco?“ zeptal se Daregan.

„Jen si říkám, jestli bychom o tom Arfovi neměli podat zprávu našemu příteli.“

„Hmm... to není od věci. Nic se nestane, když o tom bude vědět. Díky za upozornění, udělám to, jen co budu v laboratoři.“

Mnich přikývl a odešel. Daregan se za ním díval a trochu si říkal, že to snad zůstane jen u rutiny. Pak došel k sobě do laboratoře, kde míchal léčiva, tinktury a všechno vybavoval ještě podpůrnými runami.

Zavřel za sebou dveře, sedl si ke stolu, zapálil si dýmku, uklidnil se a zavřel oči...

Pokud byste proletěli celým Namidem a měli schopnost vidět magii, všimli byste si jedné věci. Celou dimenzí procházela jako závoj miliard drobných pavučinek energetická síť nebo spíše pole. Byl to *daonar*, jen slabý odlesk astrálního prostoru uvnitř Naefaru. Jednou z mnoha výhod byl celkem jednoduchý kontakt lidské mysli s jinou lidskou myslí, a to i na větší vzdálenosti. Nebylo to obtížné, nebylo k tomu potřeba obsáhlé vzdělání, chtělo to jenom trochu cviku. Toho měl Daregan více než dost, ale protože se stranil jakéhokoli ruchu venkovního světa, používal tohle spojení jen nerad a velmi zřídka.

Teď se naladil na kanál jisté organizace sídlící v hlavním městě a poslal tím směrem několik duševních obrazů.

Uplynulo několik dní, které až na přítomnost zotavujícího se Arfa a starce Sonreka nevybočovaly z běžného provozu Mořského slunce. Mladík se uzdravoval poměrně rychle, a protože podle Muroda i dalších mnichů byla nejlepším lékem rehabilitace v přírodě, začal se postupně zapojovat do méně náročných činností v klášteře. Taky se přesunul z ošetrovny na jednu z normálních cel.

Za nějaký čas byla jediným pozůstatkem jeho zranění hůl, o kterou se opíral, což vzhledem k jeho nízkému věku způsobilo u některých mnichů tázavě pozdvižené obočí. Ze svého oblečení zachránil, co se dalo, a upravil si i jednu z kuten, ze které vyrobil spíše plášť. Jeho vlastní byl poměrně zachovalý, ale nechtěl vypadat jako cizinec, takže si ho zabalil bokem. Dareganovi sice likvidace klášterního oděvu nebyla úplně po chuti, ale výsledek překvapil po praktické stránce i jeho. Arf teď vypadal spíše jako druid nebo lesní stopař než jako mnich.

Jednoho večera se pak u společné večeře v refektáři setkal i se Sonrekem, když si oba hosté sedli naproti sobě.

„Mladíku, podal bys mi prosím krajíc chleba?“ zeptal se ho starý muž, když byla ošatka mimo dosah.

Arf tak beze slova učinil a dále starce neřešil. Ten ho ale zamyšleně pozoroval a nezůstal jen u jedné věty.

„Slyšel jsem, že ses tu ocitl zvláštním způsobem.“

„Jo, našli mě na zahradě a kouřilo se ze mě. Už se mě na to ptalo asi deset lidí.“ Sonrek jasně postřehl v hlase jisté podráždění a v duchu se usmál, protože se mu nedivil. Jeho zájem ale neopadl.

„Podle toho, co jsem zaslechl, si na nic nevzpomínáš. Možná bych ti v tomhle směru mohl pomoci.“

„No Daregan už na mě pár věcí zkoušel, ale zatím se k ničemu nedopracoval. Co máte na mysli vy?“ zeptal se Arf.

„Jestli se spolu můžeme sejít zítra ráno někde kousek od kláštera, kde je rovná plocha trávy, tak něco vyzkouším.“

„Dobře, co třeba někde u té cesty, jak se jde na útes k tomu hájku nad mořem?“

„Výborně, tak ráno.“

Arf prošel kovanou brankou na cestičku z kláštera a jen co mu orosená tráva začala hladit chodidla, zahlédl uprostřed svahu červenou postavu.

Čím blíže byl, tím bylo zřetelnější, že Sonrek tam jen tak nestojí. Naopak. Cvičil.

Pohyb střídal pohyb, úder úder a starci jeho věk ani oblečení vůbec nevadilo. Byla to nějaká sestava boje proti více protivníkům. Jak se Arf přibližoval, měl chvilkami pocit, jako by se vzduch kolem něj tetelil, ale slunce ještě zdaleka nepálilo.

Pak Sonrek přestal v půlce pohybu, několikrát se zhluboka nadechl a s úsměvem na rtech se otočil k Arfovi.

„Výborně, jsi připraven.“

„Co jste to cvičil?“ zeptal se Arf.

„Ehh... je to jen taková soustava na udržení kondice, kterou používám při cestování jako rozcvičku. Tělo si mnoho věcí pamatuje, jak se je jednou naučí. Třeba neznáš zrovna tohle, ale osobně bych se vůbec nedivil, kdyby ti to třeba nějaké vzpomínky spustilo. Nakonec, nemůžeš nic ztratit a třeba po tom nebudeš potřebovat ani tu dřevěnou tyčku, kterou s sebou pořád nosíš.“ prohlásil Sonrek a

pokynul rukou k holi, kterou mladík stále třímал.

„Tak proč ne, zkusit to můžeme. Troše pohybu se nebráním. Ved'te mě.“

„Nejdřív odlož ten kus dřeva, protože ho nebudeš potřebovat,“ podotkl Sonrek.

Arf zahodil hůl na trávník opodál a nechal na něm ležet i svůj kutnoplášť. Měl teď na sobě jen černé kalhoty a tuniku stejné barvy, které s drobnými záplatami zachránil ze svého původního oděvu.

Sonrek začal s několika jednoduchými formami pohybu těla a pomalých úderů rukama v různém rytmu. Střídaly se otevřené dlaně i pěsti, kmitání i bloky a Arfovi jako by to bylo povědomé. Ne konkrétní pohyby, ale tento typ cvičení. Za pár minut už cvičil stejně plynule jako Sonrek, přestože starý muž nenápadně přidával k základním pohybům stále nové a nové.

„Jde ti to. Podle mě už si to někdy dělal.“

Arf bezradně pokrčil rameny. „To je klidně možné. Přijde mi to povědomé a uklidňuje mě to. Děkuji.“

Sonrek se zasmál. „Za málo, příteli, za málo. Asi se tady budu protahovat ještě večer, když přijdeš, klidně se přidej.“

Navzájem se uklonili, Arf sebral své věci a vydal se zpátky ke klášteru doprovázen zamyšleným Sonrekovým pohledem.

Toho dne odpoledne přšelo, ale byla to jen přeháňka, po které se obloha zase vyjasnila, a vzduch se pročistil.

Arf se opíral o starý platan, pod jehož korunou se kryl před kapkami vody, a pozoroval z dálky budovy Mořského slunce. Když ho tam Daregan spatřil, vydal se jeho směrem.

„Jak dlouho tu stojí klášter?“ zeptal, když od něj byl opat jen několik metrů.

„Pokud vím, tak budovy jako takové nějakých šest nebo sedm set let, ale místo je mnohem, mnohem starší. Vždycky tu existovala nějaká instituce, která se starala o uzdravování a vědění a využívala zdejší energetické zdroje, jenom se měnilo uspořádání a obsazení.“

„Víte, když to teď vidím zvenku, nějak se mi tu začíná líbit. V těch několika útržcích, na které jsem si vzpomněl je jenom poušť

nebo jeskyně,“ rozhlédl se kolem sebe. „Tady jsou stromy, slunce tráva... mám kolem sebe sice pořád pocit něčeho neznámého, ale zároveň tu cítím klid a bezpečí.“

„Ty pocity jsou hodně dány místem,“ poznamenal Daregan. „Mořské slunce tu bylo založeno právě kvůli těmhle proudům a jejich využití. Naše ošetřovna není jen tak ledajaká. Jsou tu silná pozitivní energetická pole, která zdravým i nemocným vdechují vnitřní optimismus a sílu. Proto se tu všichni uzdravují mnohem lépe a rychleji, protože ve své uzdravení plně věří, takže tělo si samo pomáhá mnohem víc, než jen skrze léčivá kouzla či masti. Ty jsou jen vnější pomůckou.“ Daregan si položil několik prstů na solar plexus. „Skutečné uzdravení všeho pochází vždy zevnitř, jinak to není uzdravení.“

Když se přes několik zahrad vraceli ke klášteru, míjeli mnoho mnichů v kutnách různých odstínů šedé a hnědé. Najednou se mezi nimi mihla červená.

„Á... náš Sonrek.“ zvolal Daregan a zamával na bělovlasého starce.

Seděl na kusu klády pod stromem a zapisoval brkem něco do svitku na klíně, přičemž se občas zarazil s pohledem ztraceným někde v dálce.

„Opat chrámu a můj přítel Arf, jak milá návštěva,“ řekl, aniž zvedl oči od svitku. Dopsal znak a pak se svitek i psací potřeba nějakým způsobem ztratily v záhybech jeho roucha. Teprve potom se na oba podíval. Arf najednou zamrkal a chvíli nehnutě stál. Při pohledu do Sonrekových očí pocítil něco, co nebyl schopen identifikovat, a uvědomil si, že podobný pocit měl tehdy na cestě, když šel na cvičení. Jako by se mu jeho vlastní mysl snažila něco říct, ale on ji neslyšel.

„Ah, vy dva už jste se seznámili, pokud se nepletu,“ nadhodil Daregan.

„Ano, naučil jsem tady Arfa několik cviků, které používám jako ranní a večerní rozcvičku a za úsvitu jsme si dali partičku.“

„Co si to vlastně pořád zapisujete?“ nedala Arfovi jeho zvědavost.

„Něco jako deník. Spoustu jsem toho prošel a zažil a už jen kvůli

sobě a svým znalostem nechci, aby se to někde ztratilo. Třeba to jednou někoho osloví a bude v tom pokračovat. Třeba nějaký další zvědavý duch.“

„A co děláte, pokud si nepíšete deník?“ zeptal se pro změnu Daregan.

„Zajímá mě přírodní magie, jsem tak trochu druid, cestuji po horách i pouštích a dalších náročných terénech a hodně sbírám vzácné bylinky a suroviny.“

„Když jsou vzácné, jak jich můžete sbírat hodně?“ zeptal se Arf.

Sonrek se zarazil. „Dobře, oprava, nejsou vzácné pro toho, kdo má odvalu a vůli se k nim dostat, ale bývá to náročné, což lidi odrazuje, takže je to ve výsledku vzácnými dělá.“

„Sonreku, nechci se vás nějak dotknout,“ začal Arf pomalu, „ale nedělá vám to ve vašem věku trochu potíže? Vás bych spíš viděl někde v knihovně nebo u oltáře v chrámu, ale promiňte, nedovedu si vás představit, že někde lezete po horách nebo se potápíte na dno jezera.“

„Tak si někdy dáme závody, mladíku. Ale na druhou stranu máš pravdu, taky už nejsem, co jsem býval.“

„Promiňte, nemyslel jsem to tak,“ dodal Arf omluvně a sklopil zahanbeně oči.

„Nic se neděje, mladý příteli. Zvědavý duch musí umět porušit pravidla, aby zjistil pravý stav věcí. Jen se to nesmí přehánět,“ podotkl a vydal se ke klášteru.

Drawk se podíval na Daregana. „Urazil jsem ho?“ zeptal se a podrbl se v černých vlasech. Už mu dorostly skoro po ramena a občas hrozně svědily.

„Myslím, že ne. Ale balancoval jsi na tenkém ledě. Zajímavé, je přátelský a přitom jakoby odtažitý. No, každý máme určité další povinnosti,“ uzavřel opat a nechal Arfa Arfem.

Dalšího dne za úsvitu procházel Murod bylinkovou zahradou, protože velké množství rostlin mělo největší sílu při přechodu noci a dne. Kromě toho spal už několik let velice málo.

Pak ale něco upoutalo jeho pozornost. Uslyšel lehké šustění.

Rozhlédl se a pomalu došel ke kovovým vratům do odlehlé části zahrady, která už celé roky snad nikdo nepoužil. Když se o bránu opřel, lehce zavrzala a postava v červeném hábitu se zastavila v půlce pohybu. Nato zvedla hlavu a otočila se. Poznal Sonreka.

„Dobré ráno,“ pozdravil mnich.

„Dobré, dobré,“ přikývl stařec a pomalu se zvedl z kmene, na kterém seděl.

„Můžu se zeptat, jak jste se sem dostal?“ zeptal se mnich.

„No normálně, tou branou, přes kterou na sebe koukáme. Byla otevřená a tenhle hájek má své kouzlo,“ rozhlédl se po okolních stromech a nasál svěží vzduch. Pokýval hlavou a pomalu se vydal k bráně.

„To je docela zvláštní,“ odvětil Murod, „protože tuhle bránu jsme leta nepoužívali. Do téhle části zahrady prakticky nikdy nechodíme.“

Sonrek došel k bráně a pevným pohybem ruky odsunul jedno křídlo, které se jen trochu zaseklo o nerovný povrch a několik kamínků.

„Jak říkám, byla otevřená. Jestli jsem něco provedl, tak se omlouvám,“ pokrčil rameny a podíval se s naprostým klidem Murodovi do očí.

„Ne, ne, nic jste neprovedl. Jenom mě to zarazilo, protože tahle vrata,“ pohladil láskyplně dávné kování, „skutečně otevíráme málokdy. Koval je můj praděd.“

„Ah...rodinné dědictví,“ zašeptal stařec. „Byl velice zručný. No nic, je na čase se zase trochu protáhnout,“ prohlásil jen tak všeobecně a ubíral se pomalou chůzí ke klášteru.

Po pár krocích se otočil. „Ještě mne zajímá jedna věc.“

„Ano?“ zeptal se Murod nevzrušeně a rukou stále hladil kování vrat.

„Ve vašich archivech by se měla nacházet kronika severního Unghi a počátku osídlení kontinentu.“

Mnich se na chvíli zamyslel, ale nakonec zavrtěl hlavou.

„Ne, to tu určitě nebude, protože nevím o tom, že by ji někdo z nás dával dohromady.“

Sonrek si znalecky poklepal napnutým prstem na rty. „No jsem si

jistý, že tu bude nebo se do ní brzy někdo pustí. Tak ještě jednou dobré jitro.“

Murod se za ním díval, pak doběhl za dobré paměti do zahradního altánku a sňal z háčku kovaný klíč. Pak se vrátil k bráně. Jenže když vzal za obě křídla a chtěl je pootevřít a přibouchnout, ani se nehla. Sklonil hlavu k mechanismu zámku.

Branka byla zamčená.

Murod si lehce odfrkl a jeho pohled se stočil směrem ke klášteru a následně ke kopci, ze kterého se při dobrých světelných podmínkách dalo pozorovat Mořské slunce, optický jev, který dal klášteru jméno.

„Co se to tady sakra děje?!“ zavrčel sám pro sebe, a když vracel klíč na místo, napadla ho ještě jedna věc. Napůl prošel a napůl proběhl klášterem až do skriptoria. Na prahu se uklonil sochám několika opatů i symbolům Mořského slunce nakresleném na okně naproti a několikrát se nadechl a vydechl, aby se uklidnil a zachoval důstojnost místa.

Hned se vydal k objemné kartotéce. Našel zásuvku se záznamy o chystaných kronikách.

Každý měl nějaké znalosti a vztah k jiné části světa a většinou nebyl žádný problém se shodnout, kdo se pustí do čeho. Murod našel kartičky týkající se jihu Namidu, které byly až na konci. Jednu z nich vyňal a při pohledu na detaily ho zamrazilo.

Kroniku Unghi si rezervoval na konec roku přímo opat. Pravdou bylo, že představený kláštera kronikářů měl ve výběru svazků přednostní právo. Nicméně kladl značné ohledy na výběr ostatních mnichů, takže se zatím nestalo, že by si vybral část světa nebo období, které by chtěl někdo jiný.

Ale jak tohle mohl vůbec tušit někdo, kdo s klášterem nemá nic společného?

V Murodovi se probudily pátrací instinkty, které už dlouho neměl příležitost použít. *Co je tenhle člověk zač?*

Padal soumrak. Arf stál na žebříku v knihovně, listoval kronikou ostrova Eth a nemohl se zbavit myšlenek na cvičení se Sonrekem i na něho samotného. Při těch pohybech a obecně ve společnosti toho

starce měl zvláštní pocit. Jako kdyby se mu tohle všechno už kdysi stalo. Jako by se ho samotná realita snažila na něco upozornit, ale kdykoli měl pocit, že se blíží k jasné chvíli vědění něčeho nového, zase to zmizelo. Jako kdyby hledal celý den dveře, které pořád táhne na zádech. Bylo to hrozně ubíjející, jak si s ním vlastní mysl hrála.

Daregan extrahoval ve sklepní laboratoři esenci štítu z rysí kůže a občas naprosto neopatsky zaklel, protože právě tahle mu nikdy pořádně nešla. Mezi jednotlivými experimenty si připaloval dýmku a dopisoval něco do svých poznámek.

Sonrek si vzal ven několik svíček a v klidném večerním vzduchu pokračoval v zapisování do svého svitku. Když se plameny protáhly, dokončil řádek. Na černém nebi se začaly rodit stříbrné nitky světla jako blesky za bouře, které někdo zastavil v jediném okamžiku.

Ideální chvíle pro cvičení, řekl si stařec v duchu, odložil své věci a stejně jako toho dne za úsvitu se pustil do sestavy.

Arf původně ani nechtěl jít ven, ale vzduch v knihovně byl plný prachu ze svítek a on potřeboval něco čerstvého.

Na svahu zahlédl světlo a poznal pohybující se postavu.

Aniž by cokoli řekl, odložil si kutnu a přidal se k Sonrekovi. A opět ty známé pocity. Jeho tělo jednalo automaticky a dokonce starce předbíhalo.

„Byl jsem zvědavý, jestli se objevíš.“

„Můžu se vám s něčím svěřit?“ zeptal se Arf.

„Poslouchám...“

„Víte, nevím, čím to je, ale mám pocit, jako kdybych tohle už někdy dělal. Myslím tohle cvičení a ty věci kolem. A i ve vaší přítomnosti si připadám, jako by se mi moje mysl snažila něco říct, ale já to nevidím. Jako když zahlédnete něco koutkem oka, ale jakmile otočíte hlavu, už to tam není. A je to k zbláznění.“

„Tak tomu budeme muset asi trochu pomoci, co ty na to?“ zeptal se Sonrek, ale byla to spíše řečnická otázka.

„Jak... jak to myslíte?“

Sonrek si povzdechl, zalovil ve svém červeném hábitu a něco z něj vytáhl. Pak se podíval Arfovi do očí a zeptal se ho: „Už jsi někdy

viděl tohle?“ A spustil před Arfa stříbrný řetízek, na kterém se otáčel medailon s půlměsícem v plamenech a ve světle svíček vrhal odlesky na všechny strany.

Jeden z nich se odrazil v očích Arfa nra Moskort...a Drawk nra Tar-Enor si vzpomněl, kým byl a kým je teď...

Jeho mysl zaplavily vzpomínky, schopnosti a znalosti jako vodopád. Vzpomněl si na pouštní město Tar-Enor, z něhož sice nepocházel, ale které mu bylo blízké jako máloco jiného.

Vzpomněl si na výcvik Měsíčních draků, bojovou cestu symbolizovanou právě hořícím půlměsícem, který mu teď Kernos Hmotné světlo ukázal. A který byl dokonce jeho vlastní. A konečně si uvědomil, proč mu cvičení s ním bylo tak povědomé. Protože Kronikář času s ním cvičil právě Měsíčního draka.

Došel mu také význam jeho snů. Utíkal zashionským palácem Zářícího, vládce Tar-Enoru, před jeho Gardou. Byl svědkem setkání Tarinoka a Stínu z Prvopočátku, ztělesněnou Tmou ohrožující samotný Zashion. Kernos jim tehdy pomáhal a jeho silou bylo světlo, které se dalo nahmatat. Tam se nakonec vrhl nucen okolnostmi do trhliny v nestabilní realitě a spadl prasklinou mezi světy právě sem, na Namid a na zahradu kláštera Mořského slunce.

Vrátila se jeho vrozená telepatie, jedna ze schopností, se kterou se rodil každý Zashioňan. Asi bude oslabená, ale lepší než nic. Drawk nechal vzpomínky, ať se ještě usazují a organizují, otevřel oči a pohlédl na Kernose, jednu z entit, pro něž byl čas jen slovem.

„Jsem zpátky, Kernosi.“

Hmotné světlo si viditelně oddechl.

„Co tu vy dva tropíte a kdo je Kernos?“ ozval se ze tmy opatův hlas.

„Ale do prkna...“ povzdechl si kronikář Naefaru.

V hlavním městě machajského království se v hlubinách budovy Královské knihovny probíraly ruce s černými rukavicemi stolem plným papírů mnoha velikostí a mnoha obsahů.

Po složitých a obsáhlých listinách narazily i na drobný lísteček s

několika řádky, ve kterých oči patřící témuž člověku jako ruce poznaly rukopis syndikátového mystika.

Bleskově prolétl vzkaz, vytáhl ze zásuvky tenkou dýku a připíchl si poznámku na roh stolu, aby se neztratila.